

Sygn. akt I ACa 1332/11

Sygn. akt I ACa 1332/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Kaniok

Sędziowie: SA Edyta Mroczek (spr.)

SO (del.) Beata Gutkowska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko K. R. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 10 sierpnia 2011 r., sygn. akt X GC 497/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od K. R. (1) na rzecz Banku (...) S.A. w W. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję;

3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie r.pr. K. R. (2) kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu pozwanemu.

Sygn. akt I ACa 1332/11

UZASADNIENIE

Bank (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. K. i K. R. (1) kwoty 252 207, 74 zł na podstawie art.299§ 1 k.s.h.

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie w dniu 28 kwietnia 2010r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił powództwo w całości. Od powyższego nakazu zarzutu wnieśli oboje pozwani, w których domagali się uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 28 kwietnia 2010 r. w części dotyczącej K. R. (1) oraz oddalił wniosek radcy prawnego K. R. (2) o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Natomiast zarzuty M. K. został odrzucone postanowieniem z dnia 21 października 2010 r.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez sąd pierwszej instancji następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Sąd Rejonowy w Wołominie w dniu 3 listopada 2005 r. nadał na rzecz Banku (...) S.A. w K. klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr(...) z dnia 24 sierpnia 2005 r. przeciwko (...) sp. z o.o. w W. co do kwoty 172.500 zł. W oparciu o ten tytuł wykonawczy było prowadzone postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie zostało umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec bezskuteczności egzekucji. W toku tego postępowania Komornik w dniu 12 października 2004 r. zajął ciągnik siodłowy marki I. oraz naczepę S., stanowiące własność Banku (...) S.A., a także ciągnik siodłowy (...), zajęty uprzednio przez Urząd Skarbowy w R.. Pismem z dnia 2 lutego 2004 r. Towarzystwo (...) odmówiło wypłaty odszkodowania za skradziony w dniu 19 maja 2003 r. pojazd marki M., z uwagi na niedopełnienie przez spółkę (...) obowiązku zawiadomienia ubezpieczyciela o szkodzie w terminie 24 godzin od jej zaistnienia.

Pozwany K. R. (1) był i jest nadal członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. w W., natomiast powodowy bank jest następcą prawnym Banku (...) S.A. w K. w zakresie wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Sąd podniósł, iż strona pozwana nie kwestionowała tego faktu, jak również nie kwestionowała wysokości dochodzonej przez powoda wierzytelności, zatem Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, uznał tę okoliczność za przyznaną.

Sąd Okręgowy wskazał, że przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są: istnienie określonego zobowiązania spółki w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 maja 2002 r., IV CKN 933/00, niepubl.). Mając powyższe na uwadze Sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki określone w art. 299 § 1 k.s.h. Zaznaczył, iż egzekucja przeciwko spółce (...) prowadzona na podstawie tytułu wykonawczego była bezskuteczna, a wskazane w pozwie wierzytelności powstały oraz stały się wymagalne w czasie, kiedy pozwany był członkiem zarządu tej spółki.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że egzekucja nie była bezskuteczna bowiem istniały składniki majątku, z których powód mógł prowadzić skuteczną egzekucję, tj. wierzytelność wobec Towarzystwa (...) z tytułu odszkodowania za skradziony w dniu 19 maja 2003 r. pojazd marki M. oraz ruchomości opisane w protokole zajęcia, Sąd podkreślił, że postanowienie Komornika Sądowego z dnia 10 grudnia 2007 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. A skoro tak, to stosownie do treści art. 252 k.p.c. strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić. A zatem to na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia, że w chwili wydawania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego spółka (...) posiadała majątek wystarczający, aby zaspokoić powoda (art. 6 k.c.). W ocenie Sądu, pozwany takiego dowodu nie przeprowadził. Po pierwsze, z treści pisma (...) wynika jednoznacznie, że ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży pojazdu M., z uwagi na naruszenie przez spółkę (...) postanowień umowy ubezpieczenia. Nie można zatem przyjąć, iż powód, będąc - na skutek cesji uprawnień z polisy - umocowanym do dochodzenia odszkodowania, mógł uzyskać w ten sposób zaspokojenie swojej wierzytelności. Po drugie, pozwany nie wykazał, że ruchomości opisane w protokole zajęcia z dnia 12 października 2004 r. były - wbrew adnotacji w protokole - jego własnością oraz, że mogły być zbyt za cenę wystarczającą na pokrycie zobowiązań wobec powoda. Ponadto pozwany nie wskazał przyczyn, które uniemożliwiły skuteczną egzekucję z tych rzeczy. W ocenie Sądu pierwszej instancji brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że spółka (...) posiadała majątek wystarczający na zaspokojenie wierzytelności powoda.

Jak podniósł Sąd Okręgowy pozwany mógłby się zwolnić od odpowiedzialności jedynie wówczas, gdyby wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (art. 299 § 2 k.s.h.). Tymczasem pozwany nie powoływał się na żadną z okoliczności, przewidzianych w w/w przepisie, która mogłaby go zwolnić od odpowiedzialności. Przyznał natomiast, że mimo utraty przez spółkę pod koniec 2005 r. płynności finansowej i faktycznego zawieszenia działalności, do dnia zamknięcia rozprawy nie został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości. Okoliczność ta, zdaniem Sądu, przemawia za istnieniem winy w niezgłoszeniu tego wniosku, skoro pozwany, będąc świadomy faktycznej niewypłacalności spółki (...), przez ponad 5 lat nie złożył wniosku o ogłoszenie jej upadłości. Obowiązek zgłoszenia do sądu wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym nastąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości wynika wprost z art. 21 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (t.j. Dz. U. Nr 175 z 2009 r., poz. 1361 ze zm.).

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 299 § 1 k.s.h. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 z 2002 r., poz. 1349 ze zm.) utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 28 kwietnia 2010 r. w części dotyczącej K. R. (1).

Natomiast Sąd oddalił wniosek radcy prawnego K. R. (2) o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na podstawie § 16 wyżej cytowanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163 z 2002 r., poz. 1349 ze zm.), bowiem wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części, czego nie zawierał wniosek złożony przez pełnomocnika pozwanego.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. obrazę prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik postępowania, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

2) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;

3) art. 479 (12) k.p.c. poprzez jego niezastosowanie;

2. obrazę prawa materialnego, tj.:

1) art. 299 kodeksu spółek handlowych poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji jego niewłaściwe zastosowanie;

2) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;

3) art. 22 (3) ustawy o radcach prawnych poprzez jego niezastosowanie;

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie domagał się uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wobec nierozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy, pozostawiając sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, w tym o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje. Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I Instancji i uznaje je za własne. Na aprobatę zasługują także rozważania prawne tegoż sądu.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, które okazały się być niezasadne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art.233§1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, a ocena materiału dowodowego dokonana w sposób dowolny i wybiórczy. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie poczynionych ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Skarżący wskazuje, że Sąd Okręgowy nie uzasadnił dlaczego odmówił wiarygodności i mocy dowodowej - dowodowi stanowiącemu załącznik nr 5 do zarzutów od nakazu zapłaty. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że z treści zarzutów od nakazu zapłaty wynika, że pozwany dołączył do nich siedem załączników, zaś faktycznie dołączono osiem dokumentów. Jako załącznik numer 5 wymienione zostało pismo z dnia 20 kwietnia 2005r., jakie spółka (...) skierowała do poprzednika prawnego powoda z prośbą o pomoc w odzyskaniu odszkodowania za utracony środek transportu. Tymczasem w aktach sprawy brak jest przedmiotowego dokumentu, co było sygnalizowane w trakcie postępowania przez powoda w piśmie stanowiącym odpowiedź na zarzuty (k.176). Mimo to pozwany nie uzupełnił tego braku ani przy piśmie stanowiącym odpowiedź na powyższe ani w toku dalszego postępowania. A zatem przytoczone w zarzutach pismo określane jako załącznik numer 5 nie mogło być przedmiotem oceny Sądu I Instancji, skoro nie zostało dołączone do akt sprawy. Niezależnie od powyższego pozwany nie wskazał, jaki wpływ miałyby mieć przedmiotowe pismo dla rozstrzygnięcia. Bezsorna jest bowiem okoliczność, że ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży pojazdu marki M..

Według judykatury naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. z reguły nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu. O uchybieniu temu przepisowi można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawierało danych pozwalających na kontrolę tego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726, wyroki SN: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., I UK 49/05, M. Praw. 2006, nr 4, s. 214). W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji nie jest dotknięte tak istotnymi wadami, które uniemożliwiłyby jego kontrolę. Z treści uzasadnienia wynika, jednoznacznie podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia, jak również wskazano z jakich przyczyn żądanie pozwu zostało uznane przez sąd za udowodnione.

W ocenie skarżącego Sąd Okręgowy nie zastosował w niniejszej sprawie przepisu artykułu 479(12) k.p.c., bowiem powód nie wykazał bezskuteczności egzekucji wobec spółki (...) sp. z o.o., jak również nie wskazał w pozwie dlaczego nie uzyskał odszkodowania od ubezpieczyciela za skradziony ciągnik siodłowy marki M.. Z uzasadnienia apelacji wynika, że zarzut dotyczy paragrafu pierwszego wyżej wymienionego przepisu. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że wraz z wniesieniem pozwu powód przedstawił dokumenty, z których wynikała zarówno odpowiedzialność pozwanego, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. A mianowicie przedstawiony został bankowy tytuł egzekucyjny wydany przeciwko spółce (...) sp. z o.o. wraz z klauzulą wykonalności, umowa o kredyt inwestycyjny z dnia 26 września 2002r., wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko spółce oraz postanowienie o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności, jak również wezwanie do zapłaty skierowane do członków zarządu spółki oraz wyciąg z ksiąg banku. A zatem powód wypełnił obowiązki wynikające z treści art.479(12) k.p.c. przedstawiając zarówno twierdzenia jak i dowody na ich poparcie wskazujące na odpowiedzialność pozwanego na podstawie art.299 k.s.h. Z uwagi na okoliczność, że dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty pojawił się argument dotyczący niewykazania przez powoda bezskuteczności egzekucji wobec spółki (...) Sp. z o.o., powód stosownie do zapisów zdania drugiego paragrafu 1 art. 479(12) k.p.c., w terminie tam wskazanym ustosunkował się do powyższego w piśmie z dnia 24 stycznia 2011 r. (k.176). W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia w/w artykułu należy rozważać łącznie z zarzutem naruszenia art. 6 k.c., który skarżący upatruje w braku udowodnienia przez powoda bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) i jednocześnie bezzasadnym twierdzeniu Sądu I Instancji, że pozwany nie przedstawił dowodów, które pozwoliłyby mu uwolnić się od odpowiedzialności na podstawie art.299 k.s.h. W tym miejscu wskazać należy, że po wniesieniu

zarzutów od nakazu zapłaty dochodzi do przerwania ciężaru dowodu na stronę pozwaną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2010r. IV CSK 109/10 LEX 898262) i takie reguły dowodowe zastosował Sąd w niniejszej sprawie. Wyraźnie podkreślił, że w takiej sytuacji wobec wykazania przez powoda dokumentem urzędowym bezskuteczności egzekucji wobec spółki (...), to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że spółka ta posiadała majątek wystarczający na zaspokojenie powoda. Zgodnie bowiem z treścią art. 479 (14)§2 w zw. z art.479(14a) k.p.c. w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany powinien przytoczyć wszystkie twierdzenia, zarzuty oraz dowody zmierzające do wykazania bezzasadności powództwa. Zasadnie uznał Sąd Okręgowy, że okoliczności podnoszone przez pozwanego w zarzutach nie zostały przez niego wykazane i stanowisko to zasługuje w pełni na aprobatę.

Zarzut naruszenia art.299 k.s.h. polega na nieprawidłowym przyjęciu, zdaniem skarżącego, przez Sąd Okręgowy, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce. Zdaniem apelującego niewystraszającą przesłanką do dochodzenia roszczeń przeciwko członkom zarządu spółki jest przedstawienie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko przedmiotowej spółce. W jego ocenie powód nie podjął starannego działania w celu uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela skradzionego pojazdu. Tymczasem jak wyraźnie wynika z brzmienia art. 299 § 1 k.s.h. odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania uzależniona jest od wykazania przez wierzyciela za pomocą tytułu egzekucyjnego istnienia przysługującej mu względem spółki wierzytelności, a także bezskuteczności jej egzekucji z majątku spółki. Nie ulega wątpliwości, że wystarczającym środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dokument ten stwierdza bowiem, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., sygn. akt II CSK 372/09, niepubl. oraz wyrok z dnia 10 lutego 2011 r. IV CSK 335/10 LEX nr 784972, Biul.SN 2011/4/10). A zatem przedstawione przez powoda postanowienie komornika sądowego z dnia 10 grudnia 2007 r. w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego stanowiło wystarczający dowód do ustalenia przez Sąd Okręgowy wystąpienia przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku spółki przysługującej powodowi wierzytelności. Tym samym, wbrew twierdzeniom skarżącego, dla oceny zaistnienia stanu bezskuteczności egzekucji nie miało znaczenia ustalenie, czy i z jakich przyczyn powodowy bank nie wystąpił o odszkodowanie do ubezpieczyciela z tytułu kradzieży pojazdu. Jak wskazano wyżej po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty ciężar dowodu przechodzi na pozwanego, a więc to nie rzeczą powoda, lecz pozwanego było wykazanie, że spółka (...) posiadała majątek wystarczający na zaspokojenie wierzytelności powoda. Za niewystraszające w tym zakresie uznaje należy twierdzenie pozwanego, jakoby powód zaniechał dochodzenia należności od ubezpieczyciela. Prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, że odmowa wypłaty odszkodowania nastąpiła z przyczyn leżących po stronie pozwanego, a mianowicie spółka uchybiła terminowi powiadomienia ubezpieczyciela o kradzieży polisy. Tymczasem z paragrafu 6 umowy cesji polisy ubezpieczeniowej wynikał obowiązek spółki dopełnienia wszelkich wymogów stawianych przez ubezpieczyciela warunkujących wypłatę odszkodowania.

Nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym twierdzenia apelującego, z których wynika, że spółka posiadała majątek jeszcze w 2010 r. bowiem nastąpiła sprzedaż udziałów w spółce. Twierdzenia te stoją w sprzeczności ze stanowiskiem pozwanego wyrażonym w zarzutach od nakazu zapłaty, z których wynika z kolei, że spółka pod koniec 2005r. utraciła płynność finansową i zawiesiła działalność.

Zgodnie z treścią art.299§2 k.s.h. członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności jeżeli wykaże, że: we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto wobec niej postępowanie układowe, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to miało to miejsce nie z jego winy, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody. Ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności spoczywa na osobie pozwanej. Zasadnie uznał zatem Sąd Okręgowy, że wobec niewykazania przesłanek egzoneracyjnych odpowiedzialność pozwanego za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o., której był członkiem zarządu, znajduje oparcie w treści art.299§1 k.s.h. Pozwany nawet nie próbował powoływać się na wyżej wskazane okoliczności.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2010.10.65), który wskazuje Skarb Państwa, jako podmiot zobowiązany do ponoszenia kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Rację ma Sąd Okręgowy przywołując treść paragrafu 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 z 2002 r., poz. 1349 ze zm.), zgodnie z którym do przyznania tych kosztów wymagany jest wniosek wraz z oświadczeniem, że opłaty nie zostały zapłacone w całości ani w części. Przed Sądem I Instancji nie zostało złożone takie oświadczenie, a rzeczą sądu nie jest pouczanie profesjonalnego pełnomocnika o skutkach niewykonania dyspozycji norm prawnych wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

Z tych względów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie II wyroku zapadło na podstawie art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7, § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.). Natomiast rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III zapadło na podstawie § 6 pkt 7, § 12 ust. 1 pkt 2, § 16 w/w rozporządzenia.